

Майстриня Марев. Сигнал і символ. Том 1

КУПИТИ

Усе життя К'ярі наказували триматися в тіні. Її призначення на службі в кронпринцеси Ісіді — розважати свою пані, витворюючи марева за допомогою магії слів. Вона — іграшка корони, компаньйонка. Вона неважлива.

Але коли варварські орди раптом обсідають кордони імперії, їхній безжальний ватажок називає ціну за мир: рука принцеси Ісіді. Та який батько віддасть власну дочку на поталу ворогу? Тож замість принцеси назустріч непевному майбутньому мусить вирушити інша дівчина — з особливим завданням...

К'яра не допускає навіть думки про відмову. Вона прийняла свою долю, адже цілковито віддана королівській сім'ї. Проте що більше світу К'яра пізнає впродовж своєї мандрівки, то приємнішим стає їй смак свободи. Дівчина починає підозрювати, що в ній дремає дивовижна сила. Усе, що вона знала до того, може виявитися не таким і безсумнівним. Та чи зможе майстриня марев побороти власні ілюзії?

Глухе, утробне гарчання прокотилося заростями джунглів, вібруючи у грудях Ісіди та примушуючи її серце тривожно затріпотіти. Тріснула гілка, і колібрі, на якого зади-вилася принцеса, злякано спурхнув. Ісіда запанікувала, різко обернулася й зустрілася поглядом із гігантським хижакком: гора чорного хутра люто блискала парою смарагдових очей.

Тарантульна пантера вишкірила ікла, кожне завдовжки з долоню Ісіди, і неспішно вийшла на оточену непрохідними хащами галявину, жадібно облизуючись рожевим язиком.

Ісіда скам'яніла від страху. Не варто їй було відходити від свого почту! Велетенська кішка приготувалася до смертельного стрибка.

Ісіда розтулила рот для останнього відчайдушного крику, проте з її горла не вирвалося ні звуку...

— О, а чому так? — обурено тупнула ніжною Ісіда.

К'яра втратила концентрацію. Марєво напівпрозорих джунглів навколо них розтануло, як і смертовбивча хижачка.

— Чудово, тепер ти все розвалила! — принцеса кинула на К'яру роздратований погляд.

К'яра міно стулила губи й опустила голову. Який сенс пояснювати? Ісіда сама зруйнувала чари. Але ж кронпринцеса Арнавалу — імперії, яка панувала майже над усім відомим континентом, — ніколи не визнавала

— Хвилиночку, Ваша Високосте, — знесилено пробурмотіла К'яра, намагаючись повернути розвіяні образи.

Принцеса вже години дві розважалася все новими й новими пригодами, які вигадувала для неї К'яра. Шкіра на голові майстрині марєв неприємно поколювала, тілом розливалася порожнеча, доводячи мало не до нудоти. Ці відчуття К'яра добре знала. Ісіда не втомлювалася вимагати від неї щоразу нових дивовиж. Але К'ярина магія обмежена. Вона не йде в жодне порівняння з тією богорівною могутністю, яку колись успадкує від свого батька Ісіда.

Уся імперія сушить голову над тим, яка саме магія проявиться в принцесі. Її батько має здатність зазирати в думки кожної людини, що робить його великим і справедливим правителем. Від нього неможливо приховати ні крихти правди.

Королівський дар був значно суттєвішим і важливішим, аніж той, що з ним — хтозна з яких причин — з'явилася на світ К'яра. Дівчина була спроможна лише на дешеві фокуси — створювати марева за допомогою слів. Хоча, зрештою, цей талант теж оцінили як доволі вагомий, адже К'яру призначили в компаньйонки самій принцесі. І її родина — у далекій Південній провінції — ніколи не зазнає голоду чи злиднів. Але якою ціною...

Відтоді минуло понад десять років, але думка про матір і досі завдавала К'ярі болю. Як довго вона її не бачила! Того дня, коли у К'яри проявився дар, її одразу ж законослухняно передали жерцям. Невтішна мати плакала. К'яра ніколи не забуде виразу болю та смутку на маминому обличчі. Але в імперії будь-яка непокора карається смертю. Поза королівською династією мало хто несе в собі іскру ментальної магії, тому всі обдаровані потрапляють під нагляд самого короля. Він — Божий посланець, і тільки йому єдиному відома вища воля.

— Та облиш уже, — розчароване зітхання Ісиди вирвало К'яру зі спогадів. — Я і так не знаю, з якого дива ти вирішила, що мені сподобається бути роздертою на шматки звіриними кігтями.

К'яра всміхнулася.

— До цього не дійшло б, Ваша Високосте. Ваш рятівник уже був за кілька слів від вас.

— Та невже? — на обличчі в Ісиди спалахнула цікавість. — І який же він? Високий, сильний, ставний, — негайно взялася перелічувати К'яра. — Темне волосся обрамляє обличчя, а під густими бровами сяють блакитні очі. Вона нічого не могла із собою вдіяти: у її уяві зринуло обличчя Ідріана, зовсім поруч із принцесою.

— Підборіддя в нього загострене, а ніс нагадує орлиний дзьоб, — поквапилася виправити свою необачність дівчина.

Образ змінився, але недостатньо швидко. Ісіда встигла впізнати молодого придворного, лише на кілька років старшого за них обох.

— Припини! — суворо наказала вона К'ярі. — Так, нехай мене врятує Ідріан. К'яра неохоче підкорилася і дозволила мареву проявитися настільки яскраво, наскільки спромоглася її виснажена магія. — Або краще, —

проворкотіла Ісіда та з посмішкою наблизилася до фантома, — пропустімо це все — бійку, кров — і перейдімо до найприємнішого, — вона з викликом поглянула на К'яру. — Я не проти, щоб Ідріан знову мене поцілував.

К'яра відчула, як усередині щось стиснулося.

— Знову? - хрипко перепитала вона.

— Ну, так, — Ісіда змовницьки підморгнула. — Хіба тебе не дивувало, чому це я останніми днями гуляю в саду без тебе?

К'яра закусилася губу, щоби принцеса не помітила, як сильно її вкололи ці слова. Лише вчора Ідріан стверджував, що вона в нього єдина. Він поцілував її, і вона вперше за довгий час відчула: хоч хтось у цьому світі помічає та цінує її.

— Ох, — наморщивши лоб, вигукнула Ісіда. — Ти справді думала, що особлива для нього? — вона похитала головою, а на її обличчі промайнуло невідоме співчуття. — Невже ти, К'яро, настільки наївна? Принцеса простягнула руку, і компаньйонка підійшла до неї — радше за звичкою виконувати всі команди, ніж за власним бажанням. Ісіда погладила її по плечу.

— Навіщо йому задовольнятися твоїм товариством, коли він може мати моє?

Ці слова поцілили К'ярі просто в серце, змусивши усвідомити власну дурість. Так, вона справді повірила, — один раз, один-єдиний раз! — ніби щось для когось означає. Як людина, а не розвага. Дівчина розпачливо намагалася стримати сльози. Вона не хотіла показати Ісіді свою слабкість. Принцеса не була злою людиною і не зробила би К'ярі боляче навмисно — вона просто не вважала, що в компаньйонки теж можуть бути почуття.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ